

Om Mani Padme Hum #20 vraag 2
Het leven heeft geen grenzen
31 december 1987 in het Gautama Boeddha Auditorium

Vraag 2

Geliefde Meester,

waarom creëert spontaniteit zo veel vrees in mij?

Geen structuur hebben voelt aan als een dood. Hoe kan ik deze vrees omzetten in een loslaten, een welkom, een verheugen?

Anand Anupam, Misschien ben jij je niet bewust dat je opnieuw naar een andere structuur vraagt. Ik zal je vraag lezen zodat jij je bewust wordt van wat je vraagt:

“Waarom creëert spontaniteit zo veel angst in mij?” Het creëert angst in iedereen, want spontaniteit betekent dat je de verantwoordelijkheid neemt voor je daad, wat deze ook mag zijn. Als je vertrouwt op de condities die je door je ouders zijn gegeven, door je onderwijzers, professoren, priesters, leiders en in plaats van spontaan te zijn gewoon handelt uit je verleden condities, dan is er geen vrees.

De angst ontstaat als je merkt dat je alleen bent en je iets doet wat tegen de hele training ingaat. Je weet dat je in opstand bent; je gaat in tegen je ouders, je gaat in tegen de hele erfenis van de mensheid. Het gewicht van het verleden is zo zwaar en geweldig, als de Himalaya, en jij lijkt zo'n klein mensje, bang om er tegenin te gaan. Je kunt verpletterd worden.

In mijn jeugd hield ik ervan dat mijn haar heel lang was. Mijn vader had een winkel aan huis. En ik ging gewoonlijk naar buiten en binnen via zijn winkel. Hij voelde zich dan in verlegenheid gebracht want de mensen vroegen hem, “Wiens dochter is dit?”

Zo'n lang haar is in India slechts aan meisjes toegestaan, en natuurlijk voelde hij zich in verlegenheid gebracht en boos dat ik iedere dag voor enige moeilijkheden zorgde. Tenslotte werd hij zo boos dat hij zijn schaar pakte, me vastpakte en mijn haar afknipte.

Ik zei, “Je kunt mijn haar afknippen maar onthoudt, ik laat het er niet bij zitten.”

Hij zei, “Wat bedoel je?”

Ik zei, “Je zult het morgen zien.”

En ik ging naar de andere kant van de weg, waar alle kapperszaken waren. Ik had een vriend, een oude opiumverslaafde. Ik hield van de man, want soms sneed hij iemands halve snor weg en zei, “Wacht, ik moet ergens heen.” En dan was hij urenlang weg, en de man zat gevangen want hij kon niet weggaan met een halve snor. Soms vroegen mensen hem om te scheren en dan ging hij hun hoofden kaal scheren. En tegen de tijd dat ze het door hadden, had hij al een stuk gedaan – nu was er geen mogelijkheid meer het te voorkomen. En hij was zo'n aardige man; hij zei dan, “Er is geen reden om je zorgen te maken – als je het niet mooi vindt, betaal me dan maar niet.”

Ik zat vaak in zijn kleine salon om met hem te discussiëren, want het was een vreugde. Hij kwam met werkelijk originele ideeën. Op een dag zei hij me, “Als al de opiumverslaafden van India georganiseerd zijn, dan kunnen we het hele land overnemen.” Ik zei, “Het idee is erg goed.”

Hij zei, “Maar jij zal moeten helpen, want deze opiumverslaafden luisteren naar niemand.”

Ik zei, “Ik zal eerst contact opnemen met al de opiumverslaafden uit deze stad. Laat ons een kleine organisatie hier creëren. Als deze er in slaagt het gemeente bestuur over te nemen...”

Dus ik ging naar hem, want hij was de enige man die dit kon doen. In India wordt het hoofd van een kind compleet geschoren als zijn vader gestorven is. Dus ik zei hem, “Ik ben dit lange haar moe. Je scheert eenvoudig mijn hoofd kaal.”

Een ogenblik lang aarzelde hij. Hij zei, “Je vader zal erg boos zijn, dat zeg ik je!”

Ik zei, “Maak jij je maar geen zorgen. Het is mijn verantwoordelijkheid. En jij bent de enige man met lef; geen andere kapper zou mijn haar afsnijden.”

Dus hij zei oké. Hij haalde al mijn haar eraf en ik ging de winkel van mijn vader binnen. Kijkend naar mij, vroegen de klanten onmiddellijk, “Wat is er met deze arme jongen? Is zijn vader gestorven?”

Nu was het zelfs nog pijnlijker voor hem om toe te geven, "Ik ben de vader."

Hij kwam naar me in het huis en zei, "Dit gaat te ver."

Ik zei, "ik heb je gewaarschuwd. Wanneer ik iets doe, dan doe ik het totaal. Vanaf nu als jij me in iets belemmert, onthoudt, ik kan tot het andere uiterste gaan."

Mensen uit de buurt kwamen om te informeren... en als ze mijn vader zagen zeiden ze, "Wat is er aan de hand? Je leeft nog? En ik heb met mijn eigen ogen gezien dat je zoon compleet geschoren is." Op mijn school, mijn onderwijzers, mijn schoolhoofd, ziende dat mijn vader gestorven moest zijn waren erg meelevend. Ze zeiden me, "We gaan naar je ouderlijk huis om onze droefheid en medeleven te betuigen. Je vader was een goed mens."

Ik liet hen gaan, en toen ze mijn vader daar zagen zitten waren ze in zo'n vreemde situatie – wat nu? Want er was niets gebeurd.

En mijn vader vroeg, "Waarom ben je gekomen? Er moet een reden voor zijn."

Ze zeiden, 'Er was... maar je zoon is zo vreemd dat toen we tegen hem zeiden, 'Hij was een goed mens' hij ons niet eens zei dat je nog leefde.'" Dat was de laatste keer dat hij mij in iets belemmerde. Hij wist nu heel zeker dat het gevaarlijk zal zijn.

Spontaniteit betekent dat jij in het moment handelt -- niet dat je reageert, maar handelt. Dat is het verschil tussen deze twee woorden. Als je reageert komt het van je opgeslagen kennis van het verleden, ervaring. Maar als je antwoordt, is het zuiver een daad vanuit je huidige bewustzijn – niet van de herinnering. Dit zijn twee verschillende bronnen binnenin je. Herinnering is comfortabel, want iedereen zal appreciëren dat jij het juiste ding doet want zij hebben ook dezelfde herinnering. Maar als jij vanuit jezelf iets doet, dan neem je een risico. Het zal misschien niet gepast zijn.

Hoogstwaarschijnlijk zal het niet passen met de structuur die rondom jou heen is gecreëerd. Vandaar dat er angst ontstaat. Maar ik zou tegen je willen zeggen, dat het beter is om wat angst te door te maken dan een slaaf te blijven van hen die geen idee hadden in wat voor situatie jij nog zult zijn. Ze hebben je vaststaande ideeën gegeven, antwoorden op vragen en ze weten niet in welke vorm de vraag gaat opkomen in jouw leven.

Vijfduizend jaar geleden werd de Rig Veda geschreven en Hindoes volgen nog steeds de structuur. Het is niet langer relevant. Maar dezelfde situatie doet zich overal voor. Mohammed stond de Mohammedanen toe vier vrouwen te hebben. Het was perfect juist op dat moment want in Arabie was de verhouding precies een man op vier vrouwen, want mannen werden voortdurend gedood. Ze waren voortdurend aan het vechten; oorlog was hun leven. Ze zouden de vrouw verkrachten, maar ze zouden haar niet doden. Dat was niet volgens hun cultuur om een vrouw te doden. Dus er waren vier keer meer vrouwen dan mannen en natuurlijk zorgde dat voor een moeilijke situatie. Als drie vrouwen ongetrouwd bleven, zou er heel veel prostitutie komen, corruptie van all kanten. Om die situatie te vermijden, suggereerde Mohammed dat elke man vier vrouwen zou trouwen. Het was perfect juist in Saoedi-Arabie veertienhonderd jaar geleden, maar ze doen hetzelfde in India zelfs nog vandaag.

Nu wil India minder mensen hebben. Het is reeds over de limiet heen: het is nog nooit in de hele geschiedenis zo overbevolkt geweest. In 1947, toen India onafhankelijk werd, was er een bevolking van vierhonderd miljoen, en slechts in veertig jaar is de bevolking opgelopen tot negenhonderd miljoen. Bij het einde van deze eeuw zal het voorbij een miljard zijn. Voor de eerste keer zal India een grotere bevolking hebben dan China. Maar Mohammedanen houden vol dat het hun religie is en de regering kan zich niet met hun religie bemoeien.

Het is moeilijk, want in India is de verhouding van mannen en vrouwen bijna gelijk. Ze gaan door vrouwen die niet Mohammedaans zijn te verkrachten; en als een vrouw eenmaal, verkracht of niet, in een Mohammedaans huis verbleef -- volgen de Hindoes een andere traditie van vijfduizend jaar geleden – ze is gevallen, ze is niet langer aanvaardbaar. Noch haar ouders zullen haar in huis nemen noch haar eigen echtgenoot. Ze moet Mohammedaanse worden of zelfmoord plegen.

En als de Mohammedanen doorgaan met vier vrouwen te trouwen, produceren zij natuurlijk vier keer meer mensen dan de Hindoes. Spoedig zal dit land meer Mohammedanen hebben dan Hindoes. Je zult verbaasd zijn te weten dat India de grootste Mohammedaanse bevolking van de wereld heeft.

Er zijn Mohammedaanse landen – Egypte, Irak, Iran, Afghanistan, Pakistan – maar geen land heeft een groter Mohammedaanse bevolking dan India. En de reden is eenvoudig, want in die landen zijn alleen Mohammedanen en de verhouding van mannen en vrouwen is gelijk. Het is erg moeilijk om in een Mohammedaans land vier vrouwen te vinden. Wat zal er met de drie andere mannen gebeuren wiens vrouw je hebt genomen? Dus het is alleen in India waar ze een goede weide om zich heen hebben om meer en meer vrouwen en meer en meer kinderen te krijgen.

Om de situatie te beantwoorden waar je voor staat heb je intelligentie nodig, geen geheugen; bewustzijn is nodig, niet je erfenis uit het verleden. Dus zelfs als het angst creëert, wat natuurlijk is, besluit om spontaan te zijn ondanks al de angsten. Spoedig zullen die angsten verdwijnen.

Het is enkel een kwestie van steeds meer spontaan te gaan handelen, en dan zul je zien dat je individualiteit meer geïntegreerd raakt, meer hecht, losser van al de ketenen die het verleden om je heen heeft gelegd. De vrees zal verdwijnen, maar het vraagt een beetje tijd. Als je naar de angst luistert zul je nooit in staat zijn je waardigheid als een individu te winnen.

Zelfs bomen hebben hun individualiteit. Elk dier heeft zijn eigen individualiteit. Het is eenvoudig beschamend dat de mens zijn individualiteit heeft verloren. Dus ondanks al je angsten, neem het risico. Wees moedig en handel volgens je eigen bewustzijn. En spoedig zul je zien dat altijd wanneer je spontaan handelt je het juiste doet, want je beantwoordt de situatie direct.

Maar je vraagt, “Geen structuur hebben voelt aan als een dood.” Dat kan geen kwaad. Sterf! Je leven is niet meer waardevol. Beter dan een gevangene van al de doden te zijn is het spontaan te sterven. Tenminste zul je de waardigheid hebben om te zeggen, “Nu ben ik tenminste vrij van het hele verleden en al de gevangenen van religie, natie, ras, kleur.”

Dan vraag je, “Hoe kan ik deze vrees omzetten in een loslaten?” Begrijp je het? “Hoe” betekent opnieuw je geheugen invullen met een nieuwe structuur. Maar geen structuur kan spontaan zijn. Je kunt niet weten wat er het volgende moment gaat gebeuren. Je kunt niet weten wat morgen je zal gaan brengen. Dus welke structuur je ook maakt, welk huiswerk je ook doet, het is irrelevant voor de situatie.

Ik heb nooit enig huiswerk gemaakt. Op mijn school, colleges, universiteiten, heb ik het absoluut duidelijk gemaakt aan alle leraren en professoren, “Vraag van mij nooit om enig huiswerk.”

En ze zeiden, “Maar dit is vreemd, niemand heeft ooit zoiets gezegd.”

Ik zei, “Het interesseert mij niet of iemand wel of niet ooit zoiets heeft gezegd.” Een ding is zeker: je kunt me antwoorden, je kunt me vragen stellen, je kunt alles doen wat je wilt – ik zal spontaan zijn, ik zal niet voorbereid zijn.”

Huiswerk is voorbereiding; je hebt alles al voorbereid. Voor mijn laatste postuniversitaire examen, waren de professoren die erg veel van mij hielden zo bang, omdat ik niets voorbereidde voor het examen. Ik las nog steeds alles wat ik wilde in de bibliotheek. Het had geen betrekking op het examen. Ik stelde vragen in de klassen en een professor moest tegen mij zeggen, “Nu is er slechts een maand over en je moet niet met zulke vragen komen die geen relevantie voor het examen hebben.”

Ik zei, “Ik ben niet hier om me zorgen te maken om een examen dat een maand later gaat plaats vinden. Mijn interesse gaat uit naar dit moment, en dit is mijn vraag.”

Een van mijn professoren was zo bezorgd dat hij me een van de vragenlijsten gaf, zeggend, “Ik heb dit gemaakt zodat je tenminste voorbereid bent op deze vijf vragen. Ze zullen worden gevraagd want ik ben degene die ze samenstelde.

Zonder te lezen, gooide ik hem weg en ik zei, “Je zou me niet op deze manier moeten beledigen. Ik wens het leven onvoorbereid te leven. Of ik zak of slaag maakt niet uit.”

Hij kwam gewoonlijk naar mijn pensionkamer net vijftien minuten voordat het examen zou beginnen. Iedereen was naar de examenhal gegaan. Hij nam me mee in zijn auto en zei me, “Tenzij je de hal binnengaat heb ik geen rust. Ik ben altijd bang dat je misschien slaapt, of over dingen aan het discussiëren bent die niets met het examen te maken hebben, of dingen aan het lezen bent.” En hij zei dan tegen de toezichthouder van het examen, “Laat hem niet eerder dan na drie uur gaan.”

Ik beantwoordde die vragen meestal binnen een uur of anderhalf uur. De toezichthouder zei dan, “Het spijt me maar ik heb je professor beloofd dat ik je niet zal laten gaan.”

Ik zei, "Het is aan u. Als u me niet toestaat om weg te gaan... heeft hij gezegd dat ik hier zelfs niet kan slapen?"

Hij zei, "Hij heeft niets over slapen gezegd."

Ik zei, "Dat is goed zo. U neemt dit papier; ik ben ermee klaar. En laat me nu anderhalf uur rusten."

Toen mijn professor het te weten kwam, zei hij, "Het is gewoon onmogelijk om voor jou iets te regelen. Ik verhinderde dat je weg zou kunnen gaan, maar je kreeg het toch klaar weg te gaan! En hoe kun je deze vijf vragen beantwoorden binnen drie uur? Anderen konden slechts vier vragen beantwoorden: sommigen hebben er slechts drie beantwoord."

Ik zei, "Zij zijn mensen die zich hebben voorbereid. Ze hebben zoveel voorbereid dat ze de examinerator willen imponeren met hoeveel ze geleerd hebben. Ik ben absoluut niet geïnformeerd. Soms schrijf ik gewoon een zin als antwoord en soms stel ik een andere vraag omdat ik het geen juiste vraag vind. Maar ik ben absoluut vrij. Ik ben niet voorbereid."

Een professor had de vraag gesteld, "Kun je de Indiase filosofie definiëren?" En ik antwoordde hem eenvoudig dat "Er is niet zoiets als een Indiase filosofie dus de vraag om haar te definiëren doet zich niet voor. Er is een Westerse filosofie want het woord filosofie zelf betekent een zoeken naar kennis, een zoeken naar wijsheid, een liefde voor wijsheid." In India hebben we geen enkele woord dat als filosofie vertaald kan worden....

Het Indiase woord is darshan en haar benadering is totaal verschillend. Het betekent een onderzoekstocht om de waarheid te zien. Darshan betekent het zien. Het is geen kwestie van denken. Een blind mens kan over licht denken en een groot filosoof zijn, kan grote hypotheses over licht voorleggen. In India heeft nooit zoiets als filosofie bestaan. Wat bestond was het zien. We willen het licht zien, we willen er niet over filosoferen.

Bij toeval werd dit papier naar een zeer excentrieke gepensioneerd professor gezonden, Dr. Ranade van Allahabad.

Oorspronkelijk kwam hij uit Poona. En hij gaf me negenennegentig van de honderd, met een notitie voor de rector magnificus waarop stond, "Ik heb altijd al gewild dat iemand spontaan zou antwoorden, en ik wenste altijd dat iemand zo scherp mogelijk zou antwoorden." Hij had nog nooit in zijn leven iemand de hoogste graad gegeven. Bij hem was zelfs gewoon slagen al een moeilijk iets. Maar hij schreef de notitie en hij schreef ook, "Wat ik schrijf moet je aan de student laten zien. Ik hield van zijn antwoorden en ik hield van de manier waarop hij me bewust maakte dat Westerse filosofie een bepaald iets is en waar in India geen equivalent van is."

Hij heeft boeken over Indiase filosofie geschreven en hij zei in zijn briefje, 'Ik ben nu te oud om het te veranderen, maar jouw punt is absoluut waar. We hebben niet iets wat lijkt op dat wat er in het Westen plaatsvond."

Het is vanwege dit verschil dat de Westerse filosofie nooit tot meditatie is gekomen. Het was altijd contemplatie. En de Indiase tegenhanger heeft zich nooit druk gemaakt om denken, contemplatie, concentratie; haar hele interesse gaat naar meditatie. In feite zijn het twee zulke verschillende richtingen dat een enkel woord niet in staat is beiden te beschrijven.

Mijn professor was verbaasd. Hij zei, "Ik dacht echt dat je zou zakken, je was zo onvoorbereid."

Ik zei, "Jouw hele idee is voorbereiding en mijn hele idee is om eenvoudig spontaan te zijn. "Ik kreeg de gouden medaille, was de beste van de hele universiteit, en iedereen was geschokt. En toen ik uit het auditorium kwam gooide ik die gouden medaille in de bron. Een professor stond naast me. Hij zei, "Wat doe je nu?"

Ik zei, "Ik heb niets met goud, en ik wens niet te worden geapprecieerd als de beste van de hele universiteit. Ik zou het fijn vinden als iemand apprecieerde dat spontaniteit zijn eigen schoonheid, frisheid, heeft. Of het faalt of succes heeft is irrelevant.

Je zou niet moeten vragen, "Hoe kan ik deze angst omzetten in een loslaten?" Want wat ik ook tegen je zeg zal opnieuw jouw structuur zijn.

Gewoon eenvoudig zijn.

Wanneer je in een situatie bent, handel!

Zet de angst opzij en verheug je in het spontane antwoord. Het is slechts een kwestie van een paar keer en je zult merken dat je angst verdwenen is. Want het spontane antwoord geeft je zo'n vreugde, zo'n opening van het hart, zo'n frisheid... alsof je net een douche genomen hebt. Maar vraag niet om enige strategie – "Hoe spontaan te zijn" – want het hoe betekent eenvoudig een structuur.

Wees gewoon spontaan. Vraag niet hoe.

Probeer het. Zonder weten, onschuldig, reageer je op de situatie en je zult er de grote ervaring van loslaten door leren. En je zult je verheugen omdat je de vrijheid van allerlei soorten angsten hebt bereikt.

In mijn jeugd had ik een vriend wiens vader een magiër was. Ze hadden een erg goede zaak – de zaak was dat zij een paar slangen hadden. Door vaak bij hen in huis te zijn, leerde ik langzaam dat zeventienennegentig procent van de slangen geen gif hebben. Slechts drie procent van de slangen hebben gif, en alleen een procent, de cobra, is erg gevaarlijk. Als de cobra je eenmaal bijt, is het erg moeilijk om je te redden. De dood is bijna zeker. Maar de slangen zien er allemaal hetzelfde uit. De vader had gewoon niet giftige slangen, en hij stuurde zijn zoon – die mijn vriend was, en ik vergezelde hem heel vaak – naar iemands huis. Daar lieten we dan twee of drie slangen in de buurt, en dan zou de vader komen met zijn speciale muziekinstrument die voor de slangen werd gebruikt. Hij kondigde dan aan, "Als iemand slangen in zijn huis heeft, ik kan ze vangen." Als hij op zijn instrument begon te spelen, begonnen de slangen die we rondom het huis hadden gelaten, te komen en voor die service moest de huiseigenaar betalen. Hij zei dan, "Het is erg goed van U -- U moet nog eens terug komen, want we waren ons niet bewust dat er slangen in onze tuin waren." Wetend dat er slangen zijn die geen gif hebben, ging ik mijn klaslokaal binnen met een slang in mijn zak. Ik liet hem dan op de tafel van de onderwijzer los, en hij ging dan op zijn stoel staan en riep, "Red me!" De andere leerlingen liepen weg... wie anders dan ik zal hem redden? En ik zei hem dan, "Ik zal je redden, maar onthoudt dat ik je leven heb gered. Je moet niet meer onaardig tegen me zijn. Beloofd?" En met die slang op zijn tafel, had je elke belofte kunnen loskrijgen.

Ten slotte werd het tegen het schoolhoofd bericht dat er een vreemd iets gaande was. Maar de directeur is net hetzelfde als ieder ander. Toen hij me riep, ging ik daarheen met twee slangen. En ik liet ze op zijn tafel los, en hij stond op zijn stoel, en iedereen van de school keek mee door de ramen – wat gebeurt daar? Ik zei, "Wel, is er iets wat U tegen me wilt zeggen?"

Hij zei, "Nee. Breng alleen deze dingen niet in mijn kantoor!"

Ik zei, "Ik ben niet uit mezelf gekomen, U heeft me geroepen. Nu kan ik niet gaan zonder dat u belooft dat U niet onaardig tegen me zult zijn."

Hij zei, "Dit is vreemd... maar ik belooft het, ik zal niet onaardig tegen je zijn."

Ik zei, "Dat is Oké; dan kan ik de slangen overtuigen."

Mensen hebben met zo'n angst geleefd. Angst schijnt altijd om hen heen te zijn – alles kan angst veroorzaken. En als de man een beetje spontaan was geweest, had hij kunnen zien dat als ik die slangen kan hanteren, dat er natuurlijk een bepaalde truc moest zijn en dat er geen reden was voor angst. Maar het woord slang alleen al is genoeg om al de angsten van een eeuwenlange mensheid te veroorzaken, die je binnenin je draagt.

Tegen mijn vader werd gezegd, "Nu is je zoon steeds gevaarlijker aan het worden." Mijn vader zei, "Ik heb hem beloofd, net zoals jullie hebben beloofd, me er niet in te mengen. Anders gaat hij straks die slangen hier in huis brengen!"

Wat zijn je angsten? Wat kun je verliezen? Het enige ding dat je kunt verliezen is je leven. En dat behoort jou niet toe, dat behoort bij het universum. Op een dag zul je het gaan verliezen, dus wat maakt het uit? In een week zijn slechts zeven dagen. Of je verliest je leven op Maandag of op Dinsdag... dus het is slechts een kwestie van zeven dagen. Maar ik heb nooit voor een enkel moment gedacht dat ik iets te verliezen had.

Ik heb niets om te verliezen.

Dat heeft me een enorme vrijheid gegeven om spontaan te handelen, om zonder enige vrees te handelen, om te zeggen wat ik wens te zeggen – om tegen al de regeringen van de wereld te zijn, om

tegen al de religies van de wereld te zijn. En ik denk niet dat er zelfs maar een schaduw van angst in mijn hart opkomt.

Integendeel, hoe meer ik deze idioten kan raken des te meer ik me verheug, want volgens mij zijn zij criminelen. Volgens mij zijn zij de grootste calamiteiten die de mensheid heeft getroffen. Er is niets van deze mensen te vrezen. Er is niets om bang voor te zijn in de geesten die in hun graf liggen. Maar iedereen is vanaf het begin geïnjecteerd met angst, zodat hun hele bloed vol angst wordt. Deze bevreesdheid helpt al die criminelen om jou te domineren, je te vernietigen, je niet je leven van liefde en gelukzaligheid te laten leven.

Wat mijn sannyasins betreft zou vrees in het geheel geen deel van hun wezen moeten zijn. De vrees bestaat in de donkere hoeken van je wezen – breng meer licht. Breng meer bewustzijn, breng meer alertheid, en de vrees zal verdwijnen.

Een vrouwelijke gezondheidsinspecteur, ontbiedt, na de sanitaire toestanden in Boccala's Bakkerij te hebben nagekeken, de eigenaar.

"Luister, "klaagt ze. "Een van de bakkers daar gooit het deeg tegen zijn blote borst om het te pletten voor pizza's!"

"Dat uh is nog niet zo erg," zegt Boccala. "Je zou -uh gisteren hier hebben moeten zijn toen hij uh donuts maakte!"

Het pasgetrouwde Griekse paar is in een diepe omhelzing. Terwijl hij haar kust en liefkoost, fluistert hij, "Mijn lieveling, nu ga ik het ergens in doen waar nog niemand anders het ooit deed!"

Met een angstige stem roept ze, nee, nee! In mijn oren? Nooit!"

Wat is er om bang voor te zijn? Er is alles om te lachen en niets om te vrezen. Lachen moet ons zwaard zijn om al die hoofden eraf te hakken die de mensheid eeuwenlang hebben gekweld.

Oké, Maneesha?

Ja, Geliefde Meester.